

# Daniels bok - etthundrasextioett

## *Roms roll i upprättandet av den bibliska profetians syn: en ingående granskning av Daniel kapitel elva*

Jeff Pippenger

2024-03-27

Synen i Daniels elfte kapitel är den huvudsakliga referenspunkten för alla den bibliska profetians syner, och synen i det elffte kapitlet grundas på symbolen Rom.

Och i dessa tider skall många resa sig mot konungen i söder; också våldsmännen bland ditt folk skall upphöja sig för att stadfästa synen; men de skall falla. Daniel 11:14.

Jones behandlar den föregående versen på följande sätt:

”När amoréerna hade fyllt måttet för sin missgärning, gavs deras plats åt Israel, Guds folk. När Israel, genom att följa hedningarnas väg, också fyllde missgärningens bågare, lät Gud Babels rike träda fram och tog allt bort. När Babylon hade fyllt sin missgärnings bågare, överfördes makten till Persien. Och när ängeln vändes bort genom persernas ondska, då kommer fursten över Grekland in och sveper bort det.”

”Och hur länge skulle Greklands makt bestå? När skulle den krossas? ’När överträdarna hade nått sitt fulla mått.’ Den nationen består till dess att den har fyllt sin missgärnings mått, och sedan överförs makten till ett annat rike. Den makt till vilken den överfördes var den romerska, såsom vi lär av Daniel 11:14. ’Och i de tiderna skola många resa sig mot kungen i söder; också våldsmän bland ditt folk skola upphöja sig för att stadfästa synen; men de skola falla.’ Denna nation utpekas som en nation av rövare — rövarnas barn, såsom textens marginal säger.

”Dessa är de, åt vilka riket nu ges, och till vad?—’Rövarnas barn skall upphöja sig för att upprätta synen.’ När denna nation träder fram på scenen, då inträder det som upprättar synen, det som är ett stort föremål för synen, det främsta kännetecknet i den rad av syner som Gud genom profeterna har gett för alla tider.” A. T. Jones, *The Columbian Year and the Meaning of the Four Centuries*, 6.

Jones säger att när den romerska makten ”träder in på scenen, då inträder det som upprättar” ... ”den siktlinje som Gud har gett genom profeterna för all tid”. I Millers historieskrivning lärde protestanterna, såsom Laodicea-adventismen nu gör, att rövarna av ditt folk representerar Antiochos Epifanes, en seleukidisk kung som regerade från 175 till 164 f.Kr. Han var medlem av den seleukidiska dynastin, som var en av de grekiska efterföljarstater som uppstod ur upplösningen av Alexander den stores imperium. Oenigheten i denna fråga var så specifik i den milleritiska historien, att identifieringen av Antiochos Epifanes återges på pionjärkartan från 1843.

Hänvisningen till Antiochos på diagrammet utgör den enda hänvisningen till något som inte återfinns i Guds profetiska Ord. Den finns där för att vederlägga den tidens protestanters falska läror, vilka nu är den laodikeiska adventismens falska lära. Huruvida William Miller förstod den

djupa betydelsen av att inse att Rom är den jordiska makt som upprättar den "siktlinje som Gud genom profeterna har gett för all framtid", är tveksamt; men det var tillräckligt klart för att med eftertryck försvara det faktum att Rom upprättar synen.

Där ingen uppenbarelse finnes, där förvildas folket; men salig är den som håller lagen.

Ordspråksboken 28:14.

Salomo nedtecknade att där ingen syn finns, går folket under, och det hebreiska ordet "syn" i vers fjorton är detsamma som i Salomos ordspråk. Synen är en fråga om liv eller död, och "synen" fastställs genom symbolen Rom. Ordet "syn" i vers fjorton är detsamma som ordet för syn i Habackuk, kapitel två.

Jag vill stå på min vaktpost och ställa mig på tornet, och jag vill speja för att se vad han skall tala till mig och vad jag skall svara när jag blir tillrättavisad. Och Herren svarade mig och sade: Skriv synen, och gör den tydlig på tavlor, så att den som läser den må kunna springa. Ty synen gäller ännu en bestämd tid, men till slutet skall den tala och inte ljuga. Om den dröjer, så vänta på den, ty den skall förvisso komma, den skall inte utebli. Habackuk 2:1–3.

Ordet "tillrättavisad" i vers ett betyder "resonerade med". William Miller var väktaren som sattes på tornet i historien om den första och den andra ängelns rörelse, och när han i profetisk symbolik frågade vad han skulle svara i debatten i sin historia, blev han tillsagd att skriva ned synen, vilken stadfästas genom symbolen Rom. I överensstämmelse med detta faktum gav milleriterna, när de framställde 1843 års pionjärdiagram i uppfyllelse av dessa tre verser i Habackuk, hänvisning till själva kärnan i den debatt de förde. De förstod utan tvivel inte att deras hänvisning till det dåraktiga argumentet att Antiochos Epifanes var den makt som stadfäste synen representerar debatten i Habackuk kapitel två, men syster White sade att det diagrammet var "styrt av Herrens hand och borde inte ändras", så hänvisningen till debatten på diagrammet kom från Guds hand.

Milleriterna kom att rätt förstå att den första besvikelsen den 19 april 1844 inledde väntetiden, som omtalas av Habackuk och även i Matteus liknelse om de tio jungfrurna. De kom också att förstå att dessa två profetior var direkt förbundna med Hesekiel kapitel tolv, där Hesekiel anger en tidsperiod då verkan av varje syn skall inträffa. Ordet "syn" är samma hebreiska ord som vi nu behandlar. Detta är anledningen till att Jones har rätt när han säger: "När" Rom "träder fram på skådeplatsen, då inträder det som fastställer synen, det som är ett stort föremål för synen, det främsta kännetecknet i den synlinje som Gud genom profeterna har gett för all framtid." Rom fastställer hela synen i Guds profetiska ord, och mer specifikt är det Rom som hela strukturen i kapitel elva är uppbyggd på.

När syster White hänvisar till den slutliga uppfyllelsen av det elfte kapitlet i Daniel och säger att "mycket av den historia som har ägt rum i uppfyllelse av denna profetia kommer att upprepas", identifierar hon att de historiska skeenden i det elfte kapitlet som redan hade gått i uppfyllelse utgjorde förebilder för de sista verserna i det elfte kapitlet i Daniel. Ämnet i de sista verserna i det elfte kapitlet är kungen i norr, som där representerar det moderna Rom. Därför är de historiska skeenden i det elfte kapitlet i Daniel som upprepas sådana som representerar Rom.

I de sista sex verserna i kapitel elva erövrar det moderna Rom (kungen i norr) tre geografiska makter. I vers fyrtio erövrar han kungen i söder (det forna Sovjetunionen år 1989), det härliga landet (Förenta staterna vid den snart kommande söndagslagen) och Egypten (hela världen såsom representerad av Förenta nationerna). I Daniel elva framställs det hedniska Rom som erövrande tre geografiska makter för att lägga den då kända världen under sig, och sedan framställs det påvliga Rom som erövrande tre geografiska makter för att lägga jorden under sig.

Det hedniska Rom nämns först i kapitlet i vers fjorton, för att identifiera det som den symbol som fastställer synen, men dess uppgång till makt behandlas inte förrän i vers sexton. Alexander den stores rike delades i fyra delar i uppfyllelse av Guds profetiska ord, men dessa fyra delar sammanfördes snart till två huvudsakliga motståndare som i den profetiska framställningen, vilken fortsätter till kapitlets slut, identifieras antingen som konungen i söder eller konungen i norr. I vers fjorton nämns Roms framväxande makt som den makt som skulle fastställa synen, men de ämnen som behandlas är striderna mellan kvarlevorna av Alexanders rike såsom de framställs genom konungarna i norr och i söder.

I vers femton är dessa två kungar fortfarande upptagna av sin kamp, och kungen i norr har övertaget. Men i vers sexton kommer Rom, och versen säger: ”Men den som kommer emot honom”, vilket betyder att när Rom kommer emot den nordlige kungen, som just har haft övertaget över den sydlige kungen, skall kungen i norr inte kunna stå emot Rom. Rom segrar, och i vers sexton skulle Rom också stå i Juda härliga land. I vers sjutton skall Rom ”rikta sitt ansikte mot att tåga in med hela sitt rikets styrka”. Han tog den nordlige kungen, som inte kunde stå inför honom, därefter tog han Juda, och sedan drog han in i Egypten.

Och i de tiderna skall många resa sig mot kungen i söder; också våldsverkare bland ditt folk skall upphöja sig för att stadfästa synen; men de skall falla. Så skall kungen i norr komma och kasta upp en belägringsvall och inta de starkast befästa städerna; och söderns härar skall inte kunna stå emot, ej heller hans utvalda folk, och det skall inte finnas någon kraft att stå emot. Men den som kommer emot honom skall göra efter sitt eget behag, och ingen skall kunna stå honom emot; och han skall stå i det härliga landet, vilket genom hans hand skall förtäras. Han skall också vända sitt ansikte till att komma med hela sitt rikets styrka, och redliga män med honom; så skall han göra. Och han skall ge honom kvinnors dotter för att fördärva henne; men hon skall inte stå på hans sida och inte heller vara för honom. Daniel 11:14–17.

Det erövrande som skildras i dessa verser är en uppfyllelse av Daniels åttonde kapitel.

Och från ett av dem sköt ett litet horn upp, vilket växte sig övermåttan stort mot södern och mot östern och mot det härliga landet. Daniel 8:9.

Det lilla hornet i vers nio är det hedniska Rom, och vers nio anger, i överensstämmelse med verserna fjorton till sjutton i kapitel elva, att det hedniska Rom skulle erövra tre geografiska områden när det tog kontroll över världen. Dessa områden var södern (Egypten), östern (Syrien, kungen i norr) och det härliga landet (Juda). Historien i verserna sexton och sjutton är en förebild för den historiska tredubbla erövringen av det moderna Rom i verserna fyrtio till fyrtiotre, ty såsom syster White uttalade: ”Mycket av den historia som har ägt rum som uppfyllelse av denna profetia

kommer att upprepas.”

”Även om Egypten inte kunde stå emot Antiochos, kungen i norr, kunde Antiochos inte stå emot romarna, som nu kom emot honom. Inga riken förmådde längre göra motstånd mot denna uppstigande makt. Syrien erövrades och lades till det romerska riket, när Pompejus år 65 f.Kr. berövade Antiochos Asiaticus hans besittningar och gjorde Syrien till en romersk provins.

Samma makt skulle också stå i det Heliga landet och förtära det. Rom blev genom förbund förbundet med Guds folk, judarna, år 162 f.Kr., från vilken tidpunkt det intar en framträdande plats i den profetiska kalendern. Det erhöll emellertid inte herravälde över Judeen genom faktisk erövring förrän år 63 f.Kr.; och då på följande sätt.

”När Pompejus återvände från sitt fälttåg mot Mithridates, konung av Pontos, kämpade två rivaler, Hyrkanos och Aristobulos, om Judeens krona. Deras sak hänsköts till Pompejus, som snart insåg orättfärdigheten i Aristobulos anspråk, men önskade uppskjuta avgörandet i frågan till efter sitt länge åstundade fälttåg in i Arabien och lovade att därefter återvända och ordna deras angelägenheter så som det kunde synas rätt och lämpligt. Aristobulos, som genomsådde Pompejus verkliga avsikter, skyndade tillbaka till Judeen, beväpnade sina undersåtar och förberedde ett kraftfullt försvar, fast besluten att till varje pris behålla kronan, vilken han förutsåg skulle tilldömas en annan. Pompejus följde den flyende tätt i spåren. När han närmade sig Jerusalem, gick Aristobulos, som började ångra sitt handlingssätt, ut för att möta honom och sökte bilägga saken genom att utlova fullständig underkastelse och stora summor pengar. Pompejus godtog detta erbjudande och sände Gabinius i spetsen för en avdelning soldater för att uppbära pengarna. Men när denne legat anlände till Jerusalem, fann han portarna stängda för sig och fick från murarnas krön höra att staden inte tänkte hålla sig till överenskommelsen.”

”Pompejus, som inte ostraffat lät bedragas på detta sätt, satte Aristobulos, som han hade behållit hos sig, i bojor och tågade omedelbart mot Jerusalem med hela sin här. Aristobulos’ anhängare ville försvara platsen; Hyrkanos’ anhängare ville öppna portarna. Då de senare var i majoritet och fick överhanden, gavs Pompejus fritt tillträde till staden. Varpå Aristobulos’ anhängare drog sig tillbaka till tempelberget, fullt beslutna att försvara den platsen lika fast som Pompejus var besluten att inta den. Vid slutet av tre månader hade en bräsch slagits i muren, tillräcklig för en stormning, och platsen togs med svärdet i hand. I det fruktansvärda blodbad som följde dödades tolv tusen personer. Det var en gripande syn, anmärker historieskrivaren, att se prästerna, som vid denna tid var upptagna med den gudomliga tjänsten, med lugn hand och orubbligt uppsåt fullfölja sitt vanliga verk, till synes omedvetna om det vilda tumultet, fastän deras vänner överallt omkring dem utlämnades åt slakten och fastän ofta deras eget blod blandades med deras offers.”

”Sedan Pompejus hade gjort slut på kriget, rev han Jerusalems murar, överförde flera städer från Judeens jurisdiktion till Syriens och pålade judarna tribut. Så kom Jerusalem för första gången genom erövring i händerna på den makt som skulle hålla det ”härliga landet” i sitt järngrepp, till dess att den fullständigt hade förtärt det.

”VERS 17. Han skall också vända sitt ansikte till att komma med styrkan av hela sitt rike, och rättsinniga med honom; så skall han göra. Och han skall ge honom kvinnornas dotter för att fördärva henne; men hon skall inte stå på hans sida och inte heller vara för honom.”

”Biskop Newton återger en annan läsning av denna vers, vilken synes tydligare uttrycka meningen, enligt följande: ’Han skall också vända sitt ansikte till att med våld tränga in i hela riket.’ Vers 16 förde oss ned till romarnas erövring av Syrien och Judeen. Rom hade tidigare erövrat Makedonien och Thrakien. Egypten var nu allt som återstod av Alexanders ’hela rike’ som ännu inte hade blivit underkuvat den romerska makten, vilken makt nu vände sitt ansikte till att med våld tränga in i detta land.” Uriah Smith, *Daniel and the Revelation*, 258–260.

Vi har redan, mer än en gång i dessa artiklar, noterat hur vers trettio och trettioett i Daniel elva motsvarar vers fyrtio och fyrtioett, och historien i vers trettio och trettioett motsvarar också uppräckandet av tre horn.

Jag betraktade hornen, och se, ett annat, litet horn sköt upp mellan dem, och inför detta rycktes tre av de första hornen upp med rötterna; och se, på detta horn fanns ögon lika människors ögon och en mun som talade stora ord. ... Och om de tio horn som satt på dess huvud, och om det andra som sköt upp och inför vilket tre föll; just det horn som hade ögon och en mun som talade mycket stora ord, och vars utseende var stoltare än dess medbröders. Daniel 7:8, 20.

Liksom Daniel kapitel åtta, vers nio, återger de tre geografiska erövringsområden genom vilka det hedniska Rom befästes på tronen, så representerade också uppräckandet av hornen (som representerar herulerna, östgoterna och vandalerna) de tre geografiska erövringsområden genom vilka det påvliga Rom befästes på tronen. Båda dessa historiska skeenden överensstämmer med verserna fyrtio till fyrtiotre i Daniel elva, och uppräckandet av de tre hornen överensstämmer med historien i verserna trettio och trettioett.

”Vers 8. Jag betraktade hornen, och se, där steg upp ett annat litet horn ibland dem, och inför detta blev tre av de första hornen uppräckta med rötterna; och se, detta horn hade ögon lika människans ögon och en mun som talade stora ord.”

Daniel betraktade hornen. Tecken på en märklig rörelse visade sig ibland dem. Ett litet horn (till en början litet, men därefter kraftigare än sina likar) sköt upp bland dem. Det nöjde sig inte med att i stillhet finna sig en egen plats och fylla den; det måste tränga undan några av de andra och tillvälla sig deras platser. Tre riken rycktes upp framför det. Detta lilla horn var, såsom vi längre fram skall få tillfälle att utförligare lägga märke till, påvedömet. De tre horn som rycktes upp framför det var herulerna, ostrogoterna och vandalerna. Och orsaken till att de rycktes upp var att de motsatte sig den påvliga hierarkins lära och anspråk, och därmed biskopen av Roms överhöghet i kyrkan.

”Och ’på detta horn fanns ögon som människoögon och en mun som talade stora ord’; ögonen är en träffande sinnebild för den påvliga hierarkins klokhets, skarpsinne, list och förutseende; och munnen som talade stora ord är en träffande symbol för biskoparna i Roms högmodiga anspråk.” Uriah Smith, *Daniel and the Revelation*, 132–134.

Det är Rom som stadfäster den bibliska profetians syn, och i synnerhet synen i Daniel kapitel elva. I det kapitlet skulle en stor del av den profetiska historia som hade uppfyllts före milleritrörelsen upprepas i de sista sex verserna av Daniel elva. Övervinnandet av tre geografiska hinder, genom vilket både det hedniska och det påvliga Rom befästes på tronen, framställs i kapitel elva, och dessa två framställningar förebildar den tid då det moderna Rom åter upprättas på tronen. Det är Rom som stadfäster synen, och Paulus identifierar att det påvliga Rom uppenbaras i sin tid.

Låt ingen bedra er på något sätt; ty den dagen kommer inte, om inte avfallet först har kommit och syndens människa har uppenbarats, fördärvets son, han som står emot och upphöjer sig över allt som kallas Gud eller föremål för dyrkan, så att han såsom Gud sätter sig i Guds tempel och visar sig vara Gud. Minns ni inte att jag sade er detta, medan jag ännu var hos er? Och nu vet ni vad som håller honom tillbaka, så att han kan uppenbaras i sin tid. 2  
Thessalonikerbrevet 2:3–6.

Påvedömet besteg tronen som det femte riket i Bibelns profetia år 538, och många som betraktar vers sex skulle utan tvivel anta att Paulus menar att ”påvedömet skulle uppenbaras år 538”. Detta kan vara korrekt, men det är åtminstone en sekundär sanning i förhållande till det som Paulus identifierade. Paulus talar, liksom alla profeter, mer om de sista dagarna än om sin egen tidsperiod. Han syftade på hur påvedömet profetiskt skulle uppenbaras, ty såsom profet stod han i samklang med alla de andra profeterna. Bud på bud — där det inte finns någon syn går folket under, och de som inte har synen har inte synen därför att de inte känner det som fastställer synen. Att veta att Rom fastställer synen är en förståelse på liv och död. Paulus, i samklang med de andra profeterna, identifierar att det som uppenbarar det påvliga Rom, som är den sista tidens Rom, är ”hans tid”. Den profetiska ”tid” som är förknippad med Rom är det som uppenbarar vad och vem Rom är.

Vi kommer att fortsätta denna studie i nästa artikel.

”Aposteln Paulus förutsade i sitt andra brev till thessalonikerna det stora avfallet, vilket skulle leda till upprättandet av påvemakten. Han förklarade att Kristi dag inte skulle komma, ”med mindre först avfallet kommer, och syndens människa, fördärvets son, träder fram, motståndaren som upphöjer sig över allt som kallas gud eller heligt, så att han sätter sig i Guds tempel och utger sig för att vara Gud.” Och vidare varnar aposteln sina bröder för att ”laglöshetens hemlighet är redan verksam.” 2 Thessalonikerbrevet 2:3, 4, 7. Redan vid denna tidiga tidpunkt såg han hur villfarelser smög sig in i kyrkan, sådana som skulle bereda väg för påvedömet utveckling.

”Litet i sänder, först i smyg och tysthet, och sedan mera öppet allteftersom den växte i styrka och vann herravälde över människors sinnen, drev ”laglöshetens hemlighet” sitt bedrägliga och hädiska verk vidare. Nästan omärkligt fann hedendomens seder vägen in i den kristna kyrkan. Kompromissens och anpassningens anda hölls en tid tillbaka genom de våldsamma förföljelser som kyrkan fick utstå under hedendomen. Men när förföljelsen upphörde och kristendomen trädde in i kungars hov och palats, lade hon bort Kristi och hans apostlars odmjuka enkelhet för hedniska prästers och härskares prakt och högmod; och i stället för Guds fordringar satte hon mänskliga teorier och traditioner. Konstantins skenbara omvändelse under den första delen av det fjärde århundradet väckte stor glädje; och världen, höljd i en rättfärdighetens skepnad,

trädde in i kyrkan. Nu fortskred fördärvets verk hastigt. Hedendomen, medan den tycktes vara besegrad, blev segrare. Dess ande behärskade kyrkan. Dess läror, ceremonier och vidskepelser införlivades med de bekännande Kristi efterföljares tro och gudstjänst.”

”Denna kompromiss mellan hedendom och kristendom ledde till utvecklingen av ’syndens människa’, som i profetian förutsagts såsom en som står emot och upphöjer sig över Gud. Detta väldiga system av falsk religion är ett mästerverk av Satans makt — ett monument över hans ansträngningar att sätta sig själv på tronen för att härska över jorden enligt sin vilja.” The Great Controversy, 49, 50.